

Kürt Ulusal Hareketi ve Geçmişle Yüzleşmenin Dayanılmaz Ağırlığı

2012-12-05 11:20:00

Devamı...

DİPNOTLAR

(1) Kürt gerillalarını Türk gerici burjuva devlete milis olarak hizmet edebileceğini belirten Öcalan, MED TV'de yayınlanan bir konuşmasında, Türk burjuva devletinin yıkılmasından yana olmadığını ileri sürüyor ve Türk ordusunun, hem de "demokrasi adına" asker darbe yapma ve ülkenin siyasal yaşamına daha fazla müdahale etme hakkını şu sözlerle savunuyordu:

"Yani Türkiye devletinin yıkılmasından ziyade ki bize ısrarla söylendi, siz bu devleti yıkmak istiyorsunuz, sizin her hareketiniz devleti sallıyor, bilmem yıkıyor. Ben buna şöyle bir cevap verdim. Devleti yıkmak değil, yeniden yapılandırmak...

Bazıları müdahale anti-demokratiktir, bilmem müdahale demokrasiyi zorluyor diyor tam tersi anti-demokratiktir. Yani ordu eğer ciddi bir siyasal misyon içindeyse -ki öyledir- daha fazla müdahale etmelidir. Hem de demokrasi adına. (Ö. Politika, 12 Nisan 1998, abc)

(2) Tabi bu, mutlak bir sessizlik değil. DTP Genel Başkanı Ahmet Türk, 30 Aralık 2008'de Midyat'ta Süryani Kültür Derneği'ni ziyareti sırasında yaptığı konuşmada,

Tabi ki sancılı süreci Ermeni kardeşlerimiz, Süryani kardeşlerimiz yaşadı. Kürt kardeşlerimiz de bugün aynızdır abı çekiyor. Geçmişte Kürtleri diğer

kardeşlerimize karşı kullanan bir mantığın olduğunu da unutmadan tarihi çok iyi araştırmak ve o tarihten dersler çıkarmak önemlidir. Belki bu zenginliklerin katledilmesinde bizim de Kürtlerin de parmağımız var. Bugün bir Ermeni ve Süryani kardeşimizi gördüğümüzde onlara bakarken de utanç duyuyoruz. Bunu da çok açık söylemek istiyorum demişti.

DTP Diyarbakır Milletvekili Akın Birdal da, bu tarihten birkaç günönce şöyle demişti:

Böyle sabıkalı bir tarihi olan devletin sadece Ermenilerden değil, komünistlerden, Rumlardan, Süryanilerden, Yezidlerden, Kürtlerden, Alevlerden, Araplardan, sosyalistlerden de özür dilemesi gerekir.

(3) Başbakan Erdoğan 29 Mayıs 2012'de yaptığı bir konuşmada şöyle demişti: "Türkiye, artık CHP dönemlerinde olduğu gibi, ne askerin sivilin kulağını çektiği, ne de sivilin askerin ensesine vurduğu bir ülke değildir. Ne BDP'li kalleşlerin, PKK'lı kalleşlerin benim subayımı gelip arkadan şehit ettiği bir devlet değildir. Türkiye bir hukuk devletidir."

(4) Türkiye devrimci hareketinin PKK yöneticilerinin kendilerini, hakarete varan sözlerle "eleştirmesi" karşısında olduğu gibi, ona en bayağı türünden bir reformizmi önermesi karşısında da sessiz kalmayı seçtiği biliniyor. Örneğin Öcalan'ın, Ağustos 1996'da yaptığı bir konuşmada TÜRKİYE'NİN SORUNLARININDA barışçı yoldan çözümünü savunması herhangi bir biçimde eleştirilmemişti. Öcalan bu konuşmasında aynen şöyle demişti:

Başta ulusal sorun olmak üzere Türkiye'nin bir çok ekonomik, demokratik, sosyal, kültürel sorunlarına barışçıl, siyasal çözümü öngörme istemimizi her zaman dile getirmemize rağmen, özel savaşın daha da geliştirilmiş biçimleriyle üzerimize gelmesi... durumu söz konusudur. (Serxwebun, Sayı: 176, Ağustos 1996, s. 12) Öcalan'ın, eleştiriye tbi tutulmayan ve tutulmayacak olan bir başka anti-Marksist katkısı da onun devlete ilişkin YENİ tanımı. O, 23

Haziran 2006 tarih ve "4. İttifak Önerisi" başlıklı açıklamasında şöyle demişti:

"Devletin de yeniden küresel anlamda tanımlanmaya ihtiyacı var. Benim devlet tanımımşudur devlet siyastecrübenin ve uzmanlığın en üst düzeydeki organizasyonudur. Benim devlet tanımım ne etnik, ne de dindir. Başka referanslara yer yoktur, modern devlet tanımıdır."

(5) Barış sadece silhların susması ve silhli çatışmanın sona ermesi değildir. Barış, savaşa ya da silhli çatışmaya yol açan nedenlerin ortadan kaldırılması, savaşa ya da silhli çatışmaya yol açan çelişmelerin çözülmesidir aynı zamanda. Ancak bugün Türkiye Kürdistanı'nda silhların susması ve yarım-yamalak ve güdük de olsa bir barışın sağlanması da ileriye doğru atılmış bir adım olacaktır. Çünkü bu, daha fazla Kürt ve Türk gencinin ölmesini ve Kürt ve Türk halkları arasındaki mesafenin daha fazla açılmasını kısmen de olsa engelleyecektir. Böylesi bir "barış", Ortadoğu'da savaş alevinin başka ülkeleri de sarmasından yana olan ve bu amaçla bir Kürt-Türk çatışmasını kışkırtmaya çalışan güçlerin (ABD ve İsrail) uğursuz ve provokatif eylemlerinin önüne küçük de olsa bir set çekecektir. Dolayısıyla, Türk gericiliğini yarım-yamalak ve güdük de olsa bir barışa zorlamak için uğraş vermek doğru ve gereklidir. Tabi bunun Kürt ulusunun tüm haklarını teslim eden bir barış olmadığını bir an bile unutmamak ve Türk gericiliğinin doğası ve amaçlarına ilişkin yanlışlamalara kapılmamak kaydıyla. Demek oluyor ki, savaşın politikanın bir uzantısı, bir devamı olduğu saptaması, barış için de geçerlidir. Barış vardır ve "barış" vardır. (Bu konuyu, 12-13 Kasım 2010 ve "Savaş ve Barış Üzerine" başlıklı yazımda daha geniş bir biçimde ele almış bulunuyorum.)

(6) PKK, 11 Eylül saldırılarından hemen sonra, daha bu eylemin nasıl, kimler tarafından gerçekleştirildiği belli olmamış, bu eylemde ABD devleti ve istihbarat servislerinin parmağı ya da göz yumması olup olmadığı bile açığa çıkmamışken Washington'daki azgın barış demokrasi, özgürlük ve adalet düşmanlarından barış, demokrasi, özgürlük, eşitlik ve adalet beklediğini dile getiren sefil bir açıklama yaptı. Burada aynen şöyle deniyordu:

PKK, ABD'de meydana gelen ve onbinlerce sivilin hedef olduğu saldırıları kınadığını açıkladı. PKK, ayrıca sözkonusu trajik saldırı vesilesiyle herkese, soğukkanlı ve sağduyulu olma, basit çıkarlardan uzak durarak olayı doğru ve gerçekçi değerlendirme ve bu doğrultuda dünyayı barış, demokrasi, özgürlük,

eşitlik ve adalet dünyası hline getirmek için elbirliğiyle çalışma çağrısında bulundu. (Özgür Politika, 13 Eylül 2001)

(7) Öcalan ve PKK'nın, emperyalist burjuvaziye ilişkin hayallerinin kökeni eskiye dayanır. Örneğin Öcalan, Serxwebun'un Kasım 1991'de yayımlanan 119. sayısında NATO hakkında şu övücü sözleri söylüyordu:

Her şeyden önce, Sovyetler Birliği'nde, Yugoslavya'da ve hatt dünyanın bir çok alanında küçük halkların bağımsızlık mücadeleleri tırmanmaktadır. Bir kere Türkiye'nin şu üniter devlet' politikasını eskisi kadar ABD de içinde olmak üzere uluslararası ortama dayatması mümkün değildir. Varşova Paktı dağıldı. NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununun, hatt bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözömlenmeye çalışıldığı siyasal bir kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği'ni, Yugoslavya'yı ve Çekoslovakya'yı alıyor, yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır. Türkiye'den üniter devlet' anlayışını terketmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamalıdır. NATO anayasası sözde de olsa başından beri bunu savunuyor. Öcalan, 13 Ekim 1995'de ABD Devlet Başkanı Bill Clinton'a bir mektup göndermiş ve emperyalist burjuvazinin şefine şu sözlerle "özeleştiri" vermişti:

"Sizlerin de yüksek bilgileri dahilinde olduğu gibi her geçen gün daha da şiddetlenen Kürt sorunu demokratik bir çözüm için kendini dayatmaktadır. Yakın tarihimizde Anadolu'da Ermeni ve Rum halklarının maruz kaldığı büyük katliamlar günümüzde farklı biçim ve araçlarla da olsa Kürt halkına karşı sergilenmektedir...

"Mevcut durumda da Partimiz koşulsuz barışıl bir çözümü bütün bunlara rağmen kabul etmektedir... Şunu bir kez daha taahhüt ederim ki Partimiz ideolojik anlamda klsik komünist partilerden farklı olduğu gibi, Türkiye'nin mevcut sınırlarını değıştirme ve mutlaka ayrılma gibi ısrarlı bir çabamızın olmadığını belirtmek istiyorum. Ayrıca her türlü terör faaliyetini de reddediyoruz. Hem Kürt ve Türk halklarının içinde bulunduğu bu acı duruma

son vermek ve hem de bölge barışı ve istikrarı için Parti olarak barışçıl bir çözüme hazır olduğumuzu iletmek istiyorum. Bu temelde Kürt sorununda ABD gibi federal bir yönetim anlayışı bizim için de kabul edilir. Şiddeti içermeyen yöntemleri destekleyeceğimiz ve Türk tarafını ikna edici ağırlığınızı koyacağınız inancındayım. Desteğinizin bir halkın katliamını durdurmak, kültürel kimliğini korumak, demokratik ve siyas haklarını kazanmak için gayet önemli olduğuna içtenlikle inanmaktayım."

(8) Ama aynı Öcalan, kendisinin bir parçası olduğu bu inetli geleneği şu sözlerle eleştirmekten de geri kalmamaktadır:

"Ortaçağdan günümüze kadar oluşturulan ve hep etkili kılınan Kürt feodalitesini çözümlemek, olup biteni anlamak açısından büyükönem taşımaktadır. Genel karakteri kadar özgün yönleri, oluşum ve sürdürülme yöntemleri, kimlere nasıl çıkar sağladığı, halktan neler götürdüğü, zihniyet ve ruhsal yaşamına tür etkilediği, iradeyi ve ahlkı nasıl alçattığı, halkın tarihsel kimliği ve kültüründe hangi tahribatlar ve aşınmalara yol açtığı, yabancılaşmayı ne kadar derinleştirdiği, ekonomik, sosyal ve siyasal olarak da daha ileri ve zengin olanakları nasıl engellediği tüm yönleriyle çözümlendikçe, büyük bir aydınlanma sağlanmış olacaktır. Dolayısıyla doğru ve ileriye yönelik bir politikleşme ve demokratik biçimlenmenin yolu açılacaktır. Bu görevin bir türlü yerine getirilmediğini önemle belirtmek gerekir. Kürt üst tabakası politik zeminini hiçbir zaman tartışmamış ve özeleştiriyeye açmamıştır. Bunun altında bin yıllarca sürmüş inetli bir çıkarlar dünyasının gizli olduğunu, bunun açığa çıkmasının büyük bir ihanet ve suçlamaya konu teşkil edeceğini çok iyi bildiğinden kim kendi çıkarlarına uygunsa, hiçbir insan ilkeye bağlılığı göz önüne getirmeden, gerektiğinde en faşist, en karanlık ve yok edici güçlerle ittifak etmeyi, halkı karanlıkta bırakmayı ve ilerici oluşum ve gelişmeleri yok etmeyi, gözünü kırpmadan bunun gereklerini yerine getirmeyi en uygun politika bellemekte uğursuz ve inetli tarihi sürdürmekten asla vazgeçmemektedir." (Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa, Cilt II, Köln, Mezopotamya Yayınları, 2001, s. 84)

(9) "Nesturlere yönelik ilk işgal ve katliam 1843 yılının Haziran ayında

meydana geldi. Tiyari ve Diz sülleleri asıl hedef olsalar da, başka çok sayıda Nestur topluluğu da bu kaderden kurtulamadı. Bedirhan Bey komutasındaki işgal kuvvetleri, Hakkari bölgesinin idaresinden sorumlu Erzurum eyaleti valisinden de destek almış görünürler... Nesturlerin verdiği korkunç kayıpların detayına inmek ve ülkelerinde yaşanan yıkımı tasvir etmek gereksiz...

"Nestur ülkesinin ikinci işgali 1846 yılına rast geldi. Başlıca hedef, ilk işgal sırasında işgalci kuvvetlerle işbirliği yapan Tkhuma'lardı. Bu defa, ilk işgalde dokunulmayan Aşıta'ya saldırıldı ve halk kılıçtan geçirildi. Birinci işgalde olduğu gibi, çok geniş boyutlarda tahribat ve kıyım rapor edildi." (Kürt Milliyetçiliğinin Tarihi, İstanbul, İletişim Yayınları, 1999, s. 138-39)

(10) "Gerçekten de öyle görülüyor ki, (Cibran'lı- G. A.) Halit Bey, bu hareketler sırasında Ermeniler'in temizlenmesinin Kürtler'in Türk milliyetçiliğiyle karşı karşıya kalması demek olacağını farketmiştir... Bu konuda van Bruinnessen şu hadiseyi aktarmaktadır: 'Ermeniler karşısında nihai zafere ulaşıldığı günde(tarih belirtilmiyor)herkes kutlamalar yaparken Halit Bey hayli üzgün olarak çadırında oturuyordu.Mehdi (Şeyh Said'in kardeşi)yanına oturup, Halid'e yüzünün niçin asık olduğunu sordu. Biraz üsteledikten sonra Halid Mehdi'ye 'bugün, bir gün bizim gırtlaklarımızı kesecek olan kılıcı biledik!' dedi. Bu düşünce zihnini işgal etmiş ve onu rahat bırakmamaktaydı." (Aktaran Robert Olson,Kürt Milliyetçiliğinin Kaynakları ve Şeyh Said İsyanı, Ankara, Öz-Ge Yayınları, 1992, s. 52)

(11) Tam da burada tutarlı demokratizm ve enternasyonalizmin, Türkiye'nin savaştan yenik çıkmasının ardından Ermeni milliyetçilerinin Kürt ve Türk halkına karşı girişmiş oldukları misilleme amaçlı vahş eylemleri ve cinayetleri de kınamayı gerektirdiğini anımsatmak isterim.

11-21 Temmuz 2012

(Düzeltilmişve genişletilmişversiyon, 26 Temmuz 2012)

